

PARAULES DE VIDA

Dia del Seminari

El diumenge 20 de març celebrem en la nostra diòcesi el Dia del Seminari. És un moment perquè en totes les parròquies donem gràcies a Déu per les vocacions sacerdotals i demanem a l'amo de les messes que envie treballadors a les seues messes. Com ja sabeu, durant l'any 2021 es van ordenar en la nostra diòcesi tres nous sacerdots. Agraïm al Senyor el testimoni de generositat i disponibilitat per a respondre a la seua crida que ens han donat, i demanem per a ells el do de la fidelitat i la perseverança en el ministeri. Actualment són dos els joves que s'estan preparant per al sacerdoci. Ens agradaria que foren més, però no hem de deixar de confiar en Déu que sempre cuida amb amor del seu poble. Per això, us convido a que no us canseu de demanar que hi haja joves que, moguts pel desig de viure en amistat amb Crist i de posar-se al seu servei, estiguen disposats a entregar la seua vida per l'Evangelí i el Regne de Déu.

El Papa ens ha convocat a tots a reflexionar sobre la vida de l'Església en el moment actual. El procés sinodal que estem vivint ens recorda que som un poble en camí cap al Regne de Déu. Els qui senten la crida al sacerdoci són membres d'aquest Poble de Déu i han de sentir-se germans de tots els altres cristians. La vocació no els separa d'ells ni els col·loca en una situació de superioritat: qui sent la crida al ministeri no ha de pensar que per això és automàticament millor i més sant que els altres cristians. El signe més clar que aquesta crida és autèntica és que es viu amb humilitat.

La vocació sacerdotal no ha de portar a qui la sent a creure's amo de l'Església, com si la comunitat li pertanyés, sinó a posar-se al servei de tot el Poble de Déu, caminant al costat dels germans en la fe, escoltant-los, compartint les seues alegries,

les seues dificultats i les seues esperances i anunciant-los l'Evangelí de la Vida. Només des del desig de servir i lliurar la pròpia vida té sentit el ministeri sacerdotal. En el Seminari, els futurs sacerdots aprenen a no convertir el sacerdoci en un instrument per a causes que són alienes a l'Evangelí, i a no servir-se d'ell per a imposar les seues pròpies idees en aquelles qüestions que són opinables.

En el temps de formació, els seminaristes creixen en la disponibilitat per a servir a l'Església, conscients que el fet de ser enviats és un element essencial en la vivència del ministeri. No triem nosaltres les comunitats en les quals volem viure el nostre sacerdoci. Si fos així, cauríem fàcilment en la temptació de buscar els nostres propis interessos i no els de Jesucrist. A la missió som enviats. I en el servei discret i silenciós, allunyat de protagonismes, però ric en experiències i alegries, els sacerdots ens unim cada dia més a Jesús, que no va vindre a ser servit, sinó a servir i donar la seua vida en rescat per molts i, d'aquesta manera, vivim la nostra vocació cada dia amb més joia.

En el camí cap al Regne de Déu, el Poble de Déu necessita sacerdots que, vivint aquestes actituds, animen i consolen als que estan cansats, donen esperança als qui l'han perduda, il·luminen amb la paraula de l'Evangelí i enforteixen amb la Gràcia

que brolla dels sagraments a tots els creients. Demanem a Déu que mai falten en la nostra diòcesi.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

En la seva glòria

L'oncle tenia noranta-quatre anys. Una llaga vida viscuda amb intensitat. Lluitador actiu des de la societat civil amb fidelitat a les seves conviccions. El nebot, quaranta llargs, religiós prevere, lliurat a la seva vocació d'amor a Déu i servei als altres. Tingueren una conversa pocs dies abans del traspàs de l'oncle. Dies després, en l'acte civil de comiat, diverses persones prengueren la paraula, entre elles el nebot que digué: «Hi ha realitats que ens posen, com a éssers humans, en un pla d'igualtat; i el final de la vida és un d'ells. La manera d'afrontar-lo i des d'on ho fem té formes diverses. Vaig poder com-

partir una estona amb el meu tiet, dijous passat, a la nit; una d'aquelles converses que són un misteri abans, durant i després de la mateixa. Com trobar paraules? Com gestionar la comunicació que va més enllà d'aquestes paraules?

»Jo, com a cristià i com a religiós prevere que soc, visc des de la fe que el meu tiet és a la presència del Pare. I, de fet, preparant aquestes paraules, pregava Déu, —tot agraïnt la seva vida—, des del convenciment que el Pare ens es-

pera per acollir-nos en aquest Regne, on tothom hi té cabuda. I aquesta és la paraula: agraïment. La consciència d'haver fet tot el que tocava, d'haver estimat els teus, d'haver gaudit de la pròpia existència, genera una pau ben gran. I aquesta era la pau i la serenor que em va comunicar el meu tiet dijous passat i us la vull compartir. I aquesta és la invitació que m'enduc: una vida que s'acaba és una pregunta per a la meua pròpia vida. Una fe en una altra vida no té sentit sen-

se una aposta per una "vida-altra". Tiet! que el Senyor t'aculli a la seva glòria!»

Interiorment, entre una colla de persones de les que participaven en la cerimònia funerària, ben segur que ressonà un somort «Amén», afegint-se a la pregària d'aquest nebot. Testimoni de fe, testimoni d'amor, testimoni d'esperança confiada. «Germans, no volem que ignoreu què serà dels qui han mort, (...) tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, també creiem que gràcies a Jesús, Déu s'endurà amb ell els qui han mort. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules» (1Te 4,13-14).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Día del Seminario

El domingo 20 de marzo celebramos en nuestra diócesis el Día del Seminario. Es un momento para que en todas las parroquias demos gracias a Dios por las vocaciones sacerdotales y pidamos al dueño de la mies que envíe trabajadores a su mies. Como ya sabéis, durante el año 2021 se ordenaron en nuestra diócesis tres nuevos sacerdotes. Agradecemos al Señor el testimonio de generosidad y disponibilidad para responder a su llamada que nos han dado y, pidamos para ellos el don de la fidelidad y la perseverancia en el ministerio. Actualmente son dos los jóvenes que se están preparando para el sacerdocio. Nos gustaría que fueran más, pero no debemos dejar de confiar en Dios que siempre cuida con amor de su pueblo. Por ello, os invito a que no os canséis de pedir que haya jóvenes que, movidos por el deseo de vivir en amistad con Cristo y de ponerse a su servicio, estén dispuestos a entregar su vida por el Evangelio y el Reino de Dios.

El Papa nos ha convocado a todos a reflexionar sobre la vida de la Iglesia en el momento actual. El proceso sinodal que estamos viviendo nos recuerda que somos un pueblo en camino hacia el Reino de Dios. Quienes sienten la llamada al sacerdocio son miembros de este Pueblo de Dios y deben sentirse hermanos de todos los demás cristianos. La vocación no los separa de ellos ni los coloca en una situación de superioridad: quien siente la llamada al ministerio no debe pensar que por ello es automáticamente mejor y más santo que los demás cristianos. El signo más claro de que esta llamada es auténtica es que se vive con humildad.

La vocación sacerdotal no debe llevar a quien la siente a creerse dueño de la Iglesia, como si la comunidad le perteneciese, sino a ponerse al servicio de todo el Pueblo de Dios, caminando junto a los hermanos en la fe, escuchándolos, compartiendo sus alegrías, sus dificultades y sus esperanzas y anunciándoles el Evangelio de la Vida. Solo desde el deseo de servir y entregar la propia vida tiene sentido el ministerio sacerdotal. En el Seminario, los futuros sacerdotes aprenden a no convertir el sacerdocio en un instrumento para causas que son ajenas al Evangelio y a no servirse de él para imponer sus propias ideas en aquellas cuestiones que son opinables.

En el tiempo de formación, los seminaristas crecen en la disponibilidad para servir a la Iglesia, conscientes de que el hecho de ser enviados es un elemento esencial en la vivencia del ministerio. No elegimos nosotros las comunidades en las que queremos vivir nuestro sacerdocio. Si fuera así caeríamos fácilmente en la tentación de buscar nuestros propios intereses y no los de Jesucristo. A la misión somos enviados. Y en el servicio discreto y silencioso, alejado de protagonismos, pero rico en experiencias y alegrías, los sacerdotes nos unimos cada día más a Jesús, que no vino a ser servido, sino a servir y dar su vida en rescate por muchos y, de este modo, vivimos nuestra vocación cada día con más gozo.

En el camino hacia el Reino de Dios, el Pueblo de Dios necesita sacerdotes que, viviendo estas actitudes, animan y consuelan a los que están cansados, den esperanza a quienes la han perdido, iluminen con la palabra del Evangelio y fortalezcan con la Gracia que brota de los sacramentos a todos los creyentes. Pidamos a Dios que nunca falten en nuestra diócesis.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Eutanàsia. Reflex de la cultura del «descarte»

El dimecres 16 de febrer, a les 17.30 h, ens vam reunir, a la Parròquia de la Mare de Déu dels Dolors de Tortosa, un bon grup de membres del moviment «Vida Creixent» per participar de la 2a xerrada de les tres que Mn. Joan Bajo, consiliari diocesà, ens fa cada curs. Com tots els anys, col·labora en aquesta activitat el Consell Municipal de la Gent Gran de l'Ajuntament de Tortosa. El tema fou: «Eutanàsia. Reflex de la cultura del "descarte"».

En primer lloc ens saludà la Sra. Mònica Ripoll, regidora de Serveis Socials. Tot seguit inicià el tema Mn. Bajo que, fent ús de les noves tecnologies, desenvolupà la xerrada mitjançant la projecció de les parts més importants del tema i de quatre talls de pel·lícules, però sobretot a partir de les experiències com a capellà de l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa i de l'Hospital de Móra d'Ebre.

La mort de vegades és considerada com un tema tabú. L'aproximació a la mort ha de ser solidària, no pas solitària. Aquesta solidaritat implica parlar de moltes coses al final de la vida: alleugerar el dolor i el sofriment. Comptar amb professionals preparats per fer aquest acompanyament, a través de les cures paliatives, és a dir, aprendre a acompanyar a morir bé. Tanmateix, davant la mort hi ha unes qüestions ètiques: la dignitat de la persona, la rela-

ció entre el personal sanitari, el pacient i la família, i l'acompanyament paliatiu i per a un cristià la FE.

Catalunya és líder en aplicar l'atenció paliativa i ha aconseguit revertir les peticions d'eutanàsia. L'important és ajudar a morir bé, morir en pau i que el malalt tingue en aquests moments un acompanyament fins al traspàs a la vida eterna. «Jo soc el camí, la veritat i la vida» (Jn 14,1-31).

Maria Joana Querol Beltrán

Vigília de pregària pels matrimonis i per les famílies a la Parròquia Sant Miquel de la Cava

En el marc de la Setmana del Matrimoni, el dissabte 19 de febrer ens reuníem a la Parròquia Sant Miquel per pregar a la presència del Senyor pels matrimonis i per les famílies. La pregària, els cants, els testimonis de dos matrimonis, Quim i Mireia, joves; i Neus i José, pares de vuit fills, ens van ajudar, il·luminats per la Paraula de Déu, a pregar i a dema-

nar pels matrimonis, en especial pels qui passen moments de difi-

cultat, per les famílies i pels nuvis que aviat contrauran matrimoni.

Davant la presència de Jesús Eucaristia, vam encomanar a totes les famílies per tal que ens puguem estimar amb l'amor amb que Crist estima la seva Església, un amor fidel i entregat, que es renova amb el vi sempre nou de la gràcia de Déu.

Mn. Joan Guerola

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

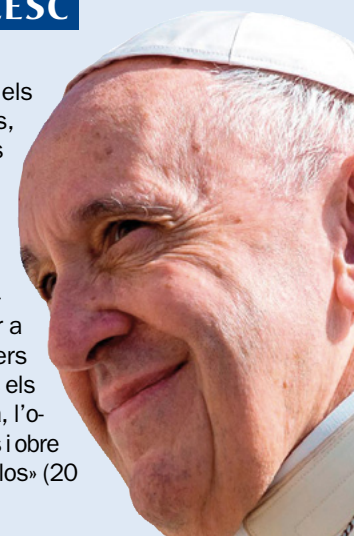
@Pontifex: «El misteri del Nadal és el misteri de Déu que ve al món pel camí de la humilitat» (23 de desembre).

@Pontifex: «Jesús neix prop dels oblidats de les perifèries. Ve a ennoblir els exclosos i es revela sobretot a ells; no a personatges cultes i importants, sinó a pastors, gent pobra que treballava» (25 de desembre).

@Pontifex: «Abracem a Jesús en els petits d'avui, estimem-lo en els últims, ser-

vim-lo en els pobres. Ells són els que més s'assemblen a Jesús, que va néixer pobre. És en ells que Ell vol ser honorat» (27 de desembre).

@Pontifex: «Sant Josep, tu que has experimentat el sofriment dels qui han de fugir per a salvar la vida dels seus éssers més estimats, protegeix a tots els qui fugen a causa de la guerra, l'odi, la fam. Guia els seus passos i obre els cors dels qui poden ajudar-los» (20 de desembre).

Festa diocesana de l'Hospitalitat de Lourdes

El diumenge 20 de febrer, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la nostra diòcesi celebrà la seua festa. A les 11 h ens vam reunir a la Catedral per celebrar l'Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, i concelebrada per Mn. Jordi Centelles, consiliari de l'Hospitalitat. Hi eren presents el president de l'Hospitalitat, Francisco Gisbert, i membres hospitalaris; l'alcalde de la ciutat, Meritxell Rogé, alguns regidors i fidels dels diferents arxiprestats.

Membres de l'Hospitalitat van proclamar les lectures. Tot seguit, l'homilia del Sr. Bisbe. Després de saludar tots els fidels ens digué: «El malalt és més important que la malaltia i quan una persona està malalta té cor i per tant necessita ser estimada. Quan en les parròquies acompanyem els malalts, tinguem un cor misericor-

diós i compassiu i que en els moments de feblesa se sentin acompanyats de l'amor de Déu i de nosaltres. Que

la nostra celebració sigue amarada de l'amor a la Mare de Déu i sigue també signe d'amor i pregària pels

nostres malalts». A continuació, Joan Roig, un jove de l'Hospitalitat, va fer les pregàries.

Al final de la Missa s'exposà el Santíssim i s'inicià la processó, que per seguretat per la pandèmia, només hi anaren el Sr. Bisbe, els sacerdots concelebrants, el diaca permanent, l'alcalde i el president de l'Hospitalitat. Els fidels vam participar-hi des dels nostres seients. El Sr. Bisbe ens digué unes paraules de comiat: «Agraeixo tot el que fa l'Hospitalitat, preguem pels malalts i per les persones que estan patint. Que aquesta situació reforce cada vegada més la nostra fe. Que la Mare de Déu ens ajude i donem-li gràcies perquè hem celebrat el més important, l'Eucaristia». Acabà la celebració amb el cant: *L'Ave de Lourdes*.

Maria Joana Querol Beltrán

Pregària per la pau a la Parròquia de Sant Pere de l'Hospitalet de l'Infant

Dit i fet. Sembla que s'havia de fer alguna cosa. Tan bon punt es va saber l'inici de la confrontació a Ucraïna, el dia 24 de febrer de 2022, la Parròquia de Sant Pere de l'Hospitalet de l'Infant va aprofitar, que els dijous de cada setmana hi ha l'exposició del Santíssim per la tarda, per convocar la gent a pregar per la pau. A partir de les 18 h, la capella del Sagrari es va omplir de fidels per pregar per la pau i participar de la missa.

La sorpresa de tots va ser la nombrosa participació de veïns ucraïnesos que van venir, alguns visiblement emocionats i preocupats, especialment en el moment que els vam convidar a encendre una espelma i deixar-la davant de la custòdia. La celebració es va viure amb intensitat i respecte.

Després de la celebració, vam poder parlar amb alguns dels veïns d'Ucraïna, que ens van manifestar les seves

pors i les seves preocupacions, tot oferint-los el nostre suport i la nostra pregària. Durant els següents dies, la ca-

pella es va mantenir oberta per pregar i encendre una espelma per la pau.

Mn. Jordi Salvadó

AGENDA

- **Dimecres 23**, Catedral, a les 18 h, Missa del 50è aniversari de la mort del bisbe Manuel Moll i Salord.
- **Dijous 24**, Catedral, a les 24 h, Missa baixada de la Mare de Déu de la Cinta.
- **Diumenge 27**, Xert, a les 12.30 h, Missa del 60è aniversari de l'Església Nova.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- **21. Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.
- **22. Dimarts** [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, màrtir d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.
- **23. Dimecres** [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. *Sant Feliu de Llo-*

- bregat*. Commemoració de sant Josep Oriol (1650-1702), prevere de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.
- **24. Dijous** [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.
- **25. Divendres** [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor. Sant Ireneu, bis-

- be; sant Humbert, abat; santa Dula, màrtir.
- **26. Dissabte** [Os 6,1-16 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Brauli, bisbe de Sagrassa (631-651); santa Màxima, mr.
- **27. Diumenge vinent**, IV de Quaresma (litúrgia de les hores: 4a setm.) [Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2Co 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

Diumenge III de Quaresma (C)

COMENTARI

«Si no us convertiu tots acabareu malament»

Ens és molt fàcil acusar els altres, creure que són pitjors que nosaltres. Però Jesús desqualifica radicalment aquests pensaments: *Us penseu que aquells galileus (que va fer matar Pilat) van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no; si no us convertiu, tots acabareu igual.* I posa encara un altre exemple: *Aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.* No mirem els altres, les seves culpes o pecats; mirem si nosaltres ens convertim de veritat. El mateix Jesús posa l'exemple d'una *figuera que fa tres anys que no dona fruit*; l'amo la vol tallar però el vinyater demana un any de gràcia: *Senyor, deixa-la encara aquest any.* El Senyor ens concedeix en aquesta Quaresma un any més de conversió. Però no estem sols en aquest camí de conversió. El Senyor ens vol alliberar de les nostres esclavituts com alliberà d'Egipte el poble d'Israel: *Conec els seus sofriments. Baixaré a alliberar-lo del poder del egipcis.* I per això hi envia Moisès i li revela el seu nom: *Jo soc el qui soc.* Podem traduir: *Jo soc el qui seré amb tu sempre, el qui salvaré el poble.* La llibertat dels israelites serà sobretot obra de Déu a través de Moisès. Però Déu demana sempre la nostra col·laboració. Sant Pau parla de tot el camí dels israelites: *Passaren el mar Roig, tots van rebre com un baptisme; tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual... Però malgrat tot, la gran majoria no van ser agradables a Déu.* I concreta què vol Déu de nosaltres, la nostra conversió: *No desitgem allò que no és bo, no murmureu com ho feren alguns d'ells. Tot això que els succeïa era un exemple i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres.* I acaba afirmant: *Els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.* No ens podem creure millors que els altres; tots ens hem de convertir; tots necessiten un canvi de vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo soc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo soc el qui soc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo soc m'envia a vosaltres".» Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres." Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.» I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixa-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar".»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián. Llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, la montaña de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver por qué no se quema la zarza». Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés». Respondió él: «Aquí estoy». Dijo Dios: «No te acerques; quítate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado». Y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob». Moisés se tapó la cara, porque temía ver a Dios. El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto y he oído sus quejas contra los opresores; conozco sus sufrimientos. He bajado a librarlo de los egipcios, a sacarlo de esta tierra, para llevarlo a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel». Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los hijos de Israel y les diré: "El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros". Si ellos me preguntan: "¿Cuál es su nombre?", ¿qué les respondo?». Dios dijo a Moisés: «"Yo soy el que soy"; esto dirás a los hijos de Israel: "Yo soy" me envía a vosotros». Dios añadió: «Esto dirás a los hijos de Israel: "El Señor, Dios de vuestros padres, el Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Este es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación"».

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y por el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto. Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo codiciaron ellos, Y para que no murmuréis, como murmuraron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador.

Todo esto les sucedía alegóricamente y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se crea seguro, cuídese de no caer.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En aquel momento se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos, cuya sangre había mezclado Pilato con la de los sacrificios que ofrecían. Jesús respondió: «¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos porque han padecido todo esto? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis lo mismo. O aquellos dieciocho sobre los que cayó la torre de Siloé y los mató, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera». Y les dijo esta paràbola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: "Ya ves, tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córta. ¿Para qué va a perjudicar el terreno?". Pero el viñador respondió: "Señor, déjala todavía este año y mientras tanto yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto en adelante. Si no, la puedes cortar"».